

Sygn. akt III AUa 122/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Beata Górską (spr.)
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka SSO del. Gabriela Horodnicka - Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2018 r. w Szczecinie

sprawy (...) w (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

przy udziale E. Ż., E. B., R. C.

o wysokość składek

na skutek apelacji płatnika składek

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 12 grudnia 2017 r. sygn. akt VI U 449/17

1. oddała apelację,

2. zasądza od (...) w S. (...) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSO del. Gabriela Horodnicka - SSA Beata Górską SSA Barbara Białecka

Stelmaszczuk

Sygn. akt III AUa 122/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. w decyzjach z dnia 29 maja 2017 r. ustalił podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne w 2012 r. z tytułu zatrudnienia przez M. R. na podstawie umów

o pracę:

1) R. C.: we wrześniu na 0 zł, w październiku i listopadzie na 3526 zł na ubezpieczenia społeczne i 3042,58 zł na ubezpieczenie zdrowotne oraz w grudniu na 535,50 zł na ubezpieczenia społeczne i 462,08 zł na ubezpieczenie zdrowotne,

2) E. Ż.: w grudniu 138,18 zł na ubezpieczenia społeczne i 119,23 zł na ubezpieczenie zdrowotne,

3) E. B.: we wrześniu 529,00 zł na ubezpieczenia społeczne i 456,47 zł na ubezpieczenie zdrowotne; w październiku i listopadzie na 3526 zł na ubezpieczenia społeczne i 3042,58 zł na ubezpieczenie zdrowotne oraz w grudniu na 2005,92 zł na ubezpieczenia społeczne i 1730,91 zł na ubezpieczenie zdrowotne

M. R. złożył odwołania od tych decyzji, żądając ustalenia, iż podstawy wymiaru składek wynoszą 0 zł za każdy z miesięcy objętych decyzją oraz zasądzenia kosztów procesu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniósł o oddalenie odwołań i zasądzenie kosztów procesu.

E. Ż. poparła stanowisko odwołującego się. Pozostałe ubezpieczone nie ustosunkowały się do odwołań.

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 17 października 2017 r. sprawy z powyższych odwołań połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych umorzył postępowanie co do składek za miesiąc wrzesień 2012 r. co do zainteresowanej R. C. (pkt I), oddalił odwołania (pkt II) oraz zasądził od M. R. prowadzącego (...) w (...) na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. kwotę 1890,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt III).

Sąd pierwszej instancji ustalił, że płatnik składek M. R. prowadzi działalność gospodarczą w zakresie udostępniania pracowników. W ramach prowadzonej działalności zatrudniał pracowników na podstawie umów o pracę. Oddelegowywał ich do pracy przy usługach pielęgnacyjnych osób na terenie Niemiec. W umowach o pracę jako miejsca świadczenia pracy wskazywano ul. (...) w (...), tj. siedzibę płatnika. Stanowiska pracy określano jako opiekunka osób starszych, pomoc domowa. Pracownicy wykonywali pracę na terenie Niemiec w sposób ciągły, bez powrotów do kraju w czasie ich wykonywania.

Zgodnie z regulaminem wynagradzania wysokość diet należnych opiekunkom z tytułu podróży zagranicznych zależała od kategorii zaszeregowania. Kategorie te nie były jednak stosowane.

Wobec płatnika składek organ rentowy wszczął postępowanie kontrolne, w wyniku którego wydano zaskarżone decyzje, na mocy których ustalono podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i proporcjonalnie ubezpieczenia zdrowotne za okresy wskazane w decyzjach za ubezpieczonych według kwot pozostawionych w dyspozycji pracowników (wyplaconych) w danym miesiącu (a nie za miesiąc, za który przysługiwały), ograniczając je do 3526 zł na ubezpieczenia społeczne i 3042,58 zł na ubezpieczenie zdrowotne (o ile przychody w danym miesiącu przekroczyły kwotę przeciętnego wynagrodzenia).

R. C. była zatrudniona przez M. R. na podstawie umowy o pracę w okresie od 01.09.2012 r. do 31.10.2012 r. i od 1.12.2012 r. do 4.03.2013 r. z wynagrodzeniem od 1.01.2013 r. w kwocie 1600 zł. W tym okresie została oddelegowana do pracy w Niemczech. Pracodawca wypłacił jej za miesiąc wrzesień 4683,00 zł (wynagrodzenie oraz zaliczkę z tytułu podróży służbowej), za miesiąc październik kwotę 4775,00 zł (wynagrodzenie oraz zaliczkę z tytułu podróży służbowej), a za miesiąc grudzień wypłacił jej kwotę 535,50 zł w grudniu 2012 r. i 3583,00 zł w styczniu 2013 r. Płatnik naliczył składki na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w miesiącu wrześniu od przychodu, który został jej wypłacony w miesiącu październiku 2012 r.

E. Ż. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w okresie od 19.11.2012 r. do 20.12.2012 r. i od 21.01.2013 r. z wynagrodzeniem 1500 zł. Pracodawca wypłacił jej w grudniu 138,18 zł (za grudzień) i 387 Euro w dniu 11.01.2013 r. jako dalsze wynagrodzenie i zaliczkę na koszty podróży służbowej. Płatnik naliczył jej składki na ubezpieczenie społeczne i ubezpieczenie zdrowotne w miesiącu grudniu od faktycznie otrzymanego przychodu.

E. B. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę w okresie od 10.08.2012r. do 31.08.2012 i od 1.09.2012 r. do 10.12.2012 r. z wynagrodzeniem 1500 zł. Została oddelegowana do pracy w Niemczech w okresie od 1.09.2012 r. do 10.12.2012 r. Za miesiąc wrzesień 2012 r. otrzymała wynagrodzenie w gotówce w dniu 30.09.2012 r. w kwocie 529,00zł i przelewem w dniu 9.10.2012 r. kwotę 500 euro, za miesiąc październik 2012 r. otrzymała gotówką 415,00 zł (w dniu 30.10.2012 r.) i przelewem 950,00 euro (w dniu 9.11.2012 r.), za miesiąc listopad 2012 r. otrzymała gotówką kwotę 4340,00 zł (w dniu 30.11.2012 r.) i za miesiąc grudzień 2012 r. otrzymała gotówką 531,66 zł (w dniu 18.12.2012 r.) i gotówką 1402,00 zł (w dniu 31.12.2012 r.).

Inspekcja Pracy na wniosek płatnika udzieliła mu wyjaśnień w zakresie podróży służbowych.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał odwołania za nieuzasadnione.

Sąd pierwszej instancji wyjaśnił, że sposób ustalania podstawy wymiaru składek określa ustawa z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2017 r., poz. 1778; dalej ustawa systemowa). W stanie prawnym objętym spornymi decyzjami przewidywała ona (art. 18 ust. 1, art. 20 ust. 1), iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe w przypadku pracowników stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, z zastrzeżeniem ust. 1a i 2, ust. 4 pkt 5 i ust. 12 (pozostałe poza określonymi w art. 4 pkt 9 nie mają zastosowania do ubezpieczonych). Art. 4 pkt 9 przewiduje, iż przychód to – przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, pracy nakładczej, służby, wykonywania mandatu posła lub senatora, wykonywania pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności lub tymczasowego aresztowania, pobierania zasiłku dla bezrobotnych, świadczenia integracyjnego i stypendium wypłacanych bezrobotnym oraz stypendium sportowego, a także z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności oraz umowy agencyjnej lub umowy zlecenia, jak również z tytułu współpracy przy tej działalności lub współpracy przy wykonywaniu umowy.

Z art. 66 ust. 1 punkt 1 lit. a ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1793) w stanie obowiązującym w spornym okresie wynika z kolei, iż obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są pracownikami w rozumieniu ustawy. Zgodnie z art. 69 ust. 1 tej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a i c-i, powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych. Z kolei art. 81 przewiduje, iż do ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne osób, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. a, d-i i pkt 3 i 11, stosuje się przepisy określające podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe tych osób, z zastrzeżeniem ust. 5, 6 i 10. Ust. 6 przewiduje, iż podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie zdrowotne pomniejsza się o kwoty składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, potrąconych przez płatników ze środków ubezpieczonego, zgodnie z przepisami o systemie ubezpieczeń społecznych.

W § 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 18 grudnia 1998 r. w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe (Dz.U. z 2015 r., poz. 2236) w wersji obowiązującej w spornym okresie, zapisano, iż podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe, zwanych dalej „składkami”, stanowi przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych, osiągany przez pracowników u pracodawcy z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy, z zastrzeżeniem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz § 2. § 2 pkt 1 ppkt. 15 rozporządzenia

przewidywał, iż podstawy wymiaru składek nie stanowią diety i inne należności z tytułu podróży służbowej pracownika – do wysokości określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, z tytułu podróży służbowej na obszarze kraju oraz poza granicami kraju, z zastrzeżeniem pkt 17 dotyczącego dodatków dewizowych wypłacanych pracownikom zatrudnionym na morskich statkach handlowych i rybackich.

Z kolei w § 2 ust. 1 pkt 16 cyt. rozporządzenia wskazano, iż podstawy wymiaru składek nie stanowiła część wynagrodzenia pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, z wyłączeniem osób wymienionych w art. 18 ust. 12 ustawy – w wysokości równoważności diety przysługującej z tytułu podróży służbowych poza granicami kraju, za każdy dzień pobytu, określonej w przepisach w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, z tym zastrzeżeniem, że tak ustalony miesięczny przychód tych osób stanowiący podstawę wymiaru składek nie może być niższy od kwoty przeciętnego wynagrodzenia, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy. Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 28 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1808) uznał powyższe uregulowanie za niezgodne z art. 92 ust. 1 oraz art. 64 ust. 1 i 3 Konstytucji RP w zakresie, w jakim dotyczy pracowników zatrudnionych za granicą u polskich pracodawców, uzyskujących przychody w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych niższe niż przeciętne wynagrodzenie w gospodarce narodowej, o którym mowa w art. 19 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Jednocześnie jednak Trybunał orzekł, iż przepis wymieniony w części I, w zakresie tam wskazanym, traci moc obowiązującą z upływem 12 miesięcy od dnia ogłoszenia wyroku w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

Tym samym, wobec odroczenia utraty mocy obowiązującej przepisu, należy go traktować jako obowiązujący w spornym okresie. Konsekwencją była więc niemożność obniżania podstawy wymiaru składek w trybie § 2 pkt 1 ppkt. 16 rozporządzenia (o równoważność diety w przypadku uzyskiwania przychodów niższych niż przeciętne wynagrodzenie). Podstawę wymiaru składek stanowiły więc, dla osób, które uzyskały przychody poniżej przeciętnego wynagrodzenia – osiągnięty przychód, a w przypadku osób uzyskujących przychód powyżej przeciętnego wynagrodzenia – przychód pomniejszony o równoważność ilości dni oddelegowania i diety z tytułu podróży służbowych, przy czym nie więcej niż do kwoty przeciętnego wynagrodzenia (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK 150/13, Legalis nr 1186148).

Zgodnie z § 4 rozporządzenia stanowiące podstawę wymiaru składek przychody pracownika osiągnane w walutach obcych przelicza się na złote w sposób przyjęty w przepisach o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 16 grudnia 2011 r. w sprawie kwoty ograniczenia rocznej podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe w roku 2012, kwota prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej wynosiła 3.526 zł (M.P.2011.115.1160).

Przenosząc powyższe uregulowania na grunt niniejszych spraw, sąd pierwszej instancji wskazał, że odwołania nie zasługują na uwzględnienie. Spór sprowadzał się do kwalifikacji świadczeń pieniężnych otrzymanych przez ubezpieczone oraz osiągniętych przezeń przychodów w poszczególnych miesiącach.

Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczone nie były w podróży służbowej, a tym samym świadczenia im wypłacone nie mogą zostać uznane za nieoskładkowane z mocy § 2 pkt 1 ppkt. 15 rozporządzenia. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych nie zawierają własnej definicji podróży służbowej, a przepisy wykonawcze, dotyczące zasad ustalania podstawy wymiaru składek, wydane zostały na podstawie delegacji określonej w ustawie o systemie ubezpieczeń

społecznych. Zgodnie z art. 77⁵ § 1 k.p. pracownikowi, wykonującemu na polecenie pracodawcy zadanie służbowe poza miejscowością, w której znajduje się siedziba pracodawcy, lub poza stałym miejscem pracy, przysługują należności na pokrycie kosztów związanych z podróżą służbową. W myśl załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 19 grudnia 2002 r. w sprawie wysokości oraz warunków ustalania należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju, dieta na podróż do Niemiec do dnia 28 lutego 2013 r. wynosiła 42 euro.

Analiza orzecznictwa sądów powszechnych prowadzi do wniosku, że czym innym jest wykonywanie pracy za wynagrodzeniem, a czym innym podróż służbowa, gdyż diety

i inne świadczenia, przysługujące z tytułu tej podróży nie stanowią wynagrodzenia za pracę, lecz inne świadczenia związane z pracą. Instytucja podróży służbowej nie może być bowiem używana dla ukrywania wynagrodzenia za pracę, czasu pracy, czy też dla zmniejszenia obciążeń podatkowych i składowych. Ubezpieczone, podpisując umowy o pracę, miały wiedzę, że ich praca będzie polegała na opiece nad osobami starszymi oraz, że będzie się ona odbywać w ich domach na terenie Niemiec. Była to wyłączna lub przeważająca praca ubezpieczonych. Podróż do miejsca wykonywania pracy była dla nich drogą do pracy, a nie podróżą w celu wykonania zadania sporadycznego. Na terenie Niemiec ubezpieczone realizowały zwykle, umówione z pracodawcą czynności, tu też znajdowało się ich stałe miejsce wykonywania pracy opiekuna. Nie można więc tak, jak chciałby to uznać płatnik, przyjąć, że ubezpieczone wykonując pracę w Niemczech, były w podróży służbowej. Osoba wykonująca stałą pracę za granicą, czy to na podstawie umowy o pracę, czy też na jakiegokolwiek innej podstawie prawnej, nie przebywa

w podróży służbowej (patrz wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 stycznia 2017 r., sygn. akt III AUa 473/16, Legalis 1611836). Należy wskazać, że określenie w art. 77 k.p., iż pracownik wykonuje „zadanie służbowe” oznacza, że ustawodawca ogranicza podróż służbową do konkretnego zadania, a nie stałego wykonywania pracy poza miejscem pracy. W niniejszej sprawie ubezpieczone swoją pracę wykonywały na terenie Niemiec, zaś diety stanowiły istotną składową wypłacanego wynagrodzenia. W takiej sytuacji nie można było przyjąć, że pracowały one zagranicą w ramach podróży służbowej, ponieważ w rzeczywistości były oddelegowane do pracy w Niemczech.

W ocenie Sądu Okręgowego diety i inne świadczenia przysługujące z tytułu podróży służbowej płatnik traktował instrumentalnie, dla ukrycia wynagrodzeń za pracę, w celu zmniejszenia obciążeń składowych. Bez znaczenia dla tej oceny pozostawały twierdzenia płatnika, wyrażone poprzez zeznania świadka R. C., że część pracy była realizowana w kraju, brak bowiem na tę okoliczność dowodów. Również wyniki kontroli ZUS wskazują na stałość wykonywania pracy w Niemczech, co przemawia za prawidłowością zaskarżonych decyzji. Dodatkowo należy podkreślić, że treść umów wyraźnie wskazywała jako miejsce świadczenia pracy Niemcy.

Wobec powyższego, Sąd Okręgowy uznał, że wypłacone ubezpieczonym diety oraz zwrot kosztów stanowiły w istocie ich przychód. Tak więc, podniesiony przez odwołującego się zarzut naruszenia art. 19 ust. 1 i 21 ustawy systemowej w związku z § 2 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia jest niezrozumiały. Pozwany bowiem nie dokonywał zarzucanego podwyższenia uzyskanego przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych do przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Pozwany jedynie dokonał ustaleń podstaw wymiaru składek według miesiąca wypłaty świadczeń i – w przypadku gdy przychód przekraczał przeciętne wynagrodzenie – dokonał obniżenia do tej wysokości.

Zdaniem sądu pierwszej instancji zarzut płatnika o braku uzasadnienia zastosowania w sprawie art. 12 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego jest zasadny. Nie wpływa on jednak, zdaniem sądu, w żaden sposób na prawidłowość decyzji. Przedmiotem postępowania nie było podleganie przez ubezpieczonych (pracowników) ubezpieczeniu w Polsce. Do czasu uzyskania potwierdzenia ubezpieczenia w Niemczech w stosownej procedurze uzgodnień sąd nie jest władny do wykroczenia poza zakres decyzji. Na marginesie „ewentualnych” zarzutów dotyczących podlegania ubezpieczeniom w Niemczech – być może składki w Niemczech uległyby przedawnieniu – za okres objęty sporem, a nie za dalsze okresy. Z uwagi na zakres orzekania nie ma to jednak znaczenia dla sprawy.

Ponadto, w ocenie sądu orzekającego zarzut braku ustaleń w zakresie jakie konkretnie świadczenia ubezpieczone otrzymywały, wobec niezakwalifikowania należności wypłaconych jako należności z tytułu podróży służbowych, pozostaje bez znaczenia. Sąd Okręgowy zauważył, iż sam pracodawca nie wskazywał z jakiego tytułu świadczenia wypłacał. Według regulaminu wynagradzania wysokość wynagrodzenia zależeć miała od grupy zaszeregowania, których pozwany nie stosował. Sąd Okręgowy uznał zatem, że należy je zakwalifikować jako wynagrodzenie za pracę.

W świetle art. 11 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2016 r., poz. 2032) dla powstania obowiązku podatkowego (składkowego) istotny jest moment wypłaty (pozostawienia w dyspozycji) świadczeń pieniężnych pracownikowi, a nie wskazanie podstawy składek w deklaracjach (tak np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 16 marca 2005 r., sygn. akt III AUa 2121/04, OSA 2006, Nr 12, poz. 38). W orzeczeniu tym Sąd wskazał, że faktem jest, iż pracodawca nie wywiązując się w terminie z obowiązku wypłacenia należnego wynagrodzenia, naraził wnioskodawcę na kumulację należności za 2 lata, to jednak nie ma możliwości przypisania pieniędzy otrzymanych w 2003 r. do przychodu w 2002 r. i dokonać rozliczenia wstecz za 2002 r. Tym samym należności wypłacone w danym miesiącu należało zsumować (w przypadku Euro – po przeliczeniu na złote zgodnie z § 4 rozporządzenia). Poprawności matematycznej przeliczeń odwołujący nie kwestionował.

Ustaleń w sprawie sąd pierwszej instancji dokonał na podstawie dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i złożonych przez strony postępowania w toku niniejszego postępowania, w tym akt osobowych ubezpieczonych i dokumentacji księgowej. Wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Sąd uwzględnił także zeznania świadka R. C.. Sąd orzekający uznał za niewiarygodne jej zeznania co do wykonywania pracy przez ubezpieczone w Polsce. Nie zostało to bowiem potwierdzone żadnymi dowodami, a rzekome roznoszenie ulotek nie było pracą określoną w zawartej umowie o pracę. Sąd pominął dowód z zeznań świadka H., uznając iż sprawa została dostatecznie wyjaśniona oraz zeznań stron, albowiem nie stały się celem złożenia zeznań.

Mając na względzie powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił odwołania.

W zakresie żądania ustalenia podstaw wymiaru składek w wysokości wskazanej przez pozwanego w zaskarżonych decyzjach postępowanie umorzono na podstawie art. 355 k.p.c. (pkt I wyroku) w stosunku do R. C. za miesiąc wrzesień 2012 r.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł w odniesieniu do wskazanych przez odwołującego wartości przedmiotu sporu (k. 45) i na podstawie art. 99 w związku z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804), zasądzając od płatnika na rzecz pozwanego koszty procesu w łącznej kwocie 1890 zł.

Z powyższym rozstrzygnięciem Sądu Okręgowego w Szczecinie w części oddalającej odwołania (pkt II) i orzekającej o kosztach procesu (pkt III) nie zgodził się płatnik składek, zarzucając wyrokowi:

1. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, a mianowicie:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez ocenę dowodów z zeznań R. C., pisma z PIP,

poleceń wyjazdów służbowych ubezpieczonych, umów o pracę ubezpieczonych, wydruku z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej płatnika składek w sposób nielogiczny, albowiem sprzeczny z treścią tych dokumentów i w rezultacie uznanie, że uczestniczki nie odbywały podróży służbowej,

b. art. 232 k.p.c. poprzez uznanie, że organ rentowy wykazał nieważność całej umowy o pracę lub jej poszczególnych zapisów w zakresie miejsca świadczenia pracy ubezpieczonych, w sytuacji gdy organ rentowy nie zaoferował na tą okoliczność żadnego dowodu, a jego twierdzenia ograniczyły się jedynie do zacytowania

na stronie trzeciej każdej z odpowiedzi na odwołanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III AUa 655/16,

c. art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w sytuacji,

gdy koszty zastępstwa procesowego powinny być przyznawane według § 9 pkt 2 tego rozporządzenia, względnie § 9 pkt 2 w zw. z § 20 tego rozporządzenia,

2. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 77⁵ § 1 k.p., przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie, poprzez kwalifikację zadań zleconych przez płatnika składek ubezpieczonym jako pracę świadczoną za granicą, a nie podróż służbową.

Wskazując na powyższe, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w części zaskarżonej i ustalenie, że:

a. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne R. C. wynosi o złotych za miesiące październik, listopad i grudzień 2012 r.,

b. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne (...)

(...) wynosi o złotych za miesiące wrzesień, październik, listopad i grudzień 2012 r.,

c. podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne E. Ż.

wynosi o złotych za grudzień 2012 r.,

2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika składek kosztów postępowania za obie instancje.

W uzasadnieniu apelujący odniósł się do poszczególnych zarzutów.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie sądu pierwszej instancji jest prawidłowe. Sąd Okręgowy właściwie przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, w konsekwencji prawidłowo ustalając stan faktyczny sprawy. Sąd odwoławczy podzielił ustalenia i rozważania prawne sądu pierwszej instancji, rezygnując jednocześnie z ich ponownego szczegółowego przytaczania (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 listopada 1998 r., sygn. akt I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

Zważywszy na treść oraz kierunek apelacji płatnika składek, Sąd Apelacyjny uznał, iż na etapie postępowania odwoławczego przedmiot sporu w niniejszej sprawie sprowadzał się do rozstrzygnięcia, czy zainteresowane R. C., E. Ż. oraz E. B., wykonując pracę na terenie Niemiec z tytułu zatrudnienia u płatnika składek M. R., prowadzącego działalność gospodarczą pod (...), pracowały w ramach podróży służbowej, czy też oddelegowania. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, nie sposób wyprowadzić wniosku zgodnego z twierdzeniami apelacji, gdyż w przekonaniu Sądu Apelacyjnego zainteresowane były delegowane do pracy przy usługach pielegnacyjnych osób na terenie Niemiec.

W pierwszej kolejności, ustosunkowując się do podniesionego przez apelującego zarzutu naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 k.p.c. (poprzez ocenę dowodów z zeznań R. C., pisma z PIP, poleceń wyjazdów służbowych ubezpieczonych, umów o pracę ubezpieczonych, wydruku z Centralnej Ewidencji Działalności Gospodarczej płatnika składek w sposób nielogiczny, albowiem sprzeczny z treścią tych dokumentów i w rezultacie uznanie, że uczestniczki nie odbywały podróży służbowej), wskazać należy, że skarżący, chcąc kwestionować prawidłowość ustaleń sądu co do stanu faktycznego, winien każdorazowo wykazać, iż miało miejsce uchybienie zasadom logicznego myślenia lub doświadczenia życiowego, gdyż tylko one mogą stanowić o naruszeniu zasad wskazanych w art. 233 § 1 k.p.c. Jednocześnie, subiektywne przekonanie strony o tym, którym dowodom należy przyznać wiarę oraz przekonanie strony o odmiennej ocenie poszczególnych środków dowodowych, nie może być podstawą kwestionowania swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Nadto wskazać należy, iż nawet w sytuacji, w której z dowodów można wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, to do naruszenia wskazanego przepisu może dojść tylko wtedy, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego czy też nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych. Tylko wtedy ocena dowodów przeprowadzona przez sąd może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 13 lutego 2015 r., V ACa 590/14, LEX nr 1667526).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego skarżący nie zdołał podważyć prawidłowych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie przez sąd pierwszej instancji. Przede wszystkim zaznaczyć trzeba, że podstawy rozstrzygnięcia w sprawie niniejszej nie mogły stanowić wyłącznie dokumenty przedłożone przez płatnika składek, takie jak umowy o pracę z ubezpieczonymi, polecenia służbowe czy też wydruki z (...). W tym miejscu przypomnieć należy, iż w postępowaniu sądowym tego rodzaju dokumenty traktowane są jako dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., które stanowią dowód jedynie tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w tych dokumentach.

W ocenie sądu odwoławczego nie mogą mieć one zatem przesądzającego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, jeśli charakter działalności płatnika oraz okoliczności wykonywania pracy przez zainteresowane nie pozostawiał wątpliwości co do tego, że przedmiotowe umowy oraz pozostałą dokumentację pracowniczą formułowano w taki sposób, aby pozostawić płatnikowi możliwość delegowania pracowników do pracy

w Niemczech. Ponadto, nie można zgodzić się z apelującym co do oceny dowodu z zeznań świadka, R. C.. Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd Okręgowy

w sposób prawidłowy ocenił przedmiotowe zeznania – z których wynikało, że część pracy była przez zainteresowane realizowana w kraju – za niewiarygodne, na tę okoliczność nie zostały bowiem przedłożone przez stronę jakiegokolwiek dowody. Należy przy tym zauważyć, że świadek – jako pracownik płatnika składek oraz równocześnie siostra M. R. prowadzącego przedsiębiorstwo (...) – jest osobą zainteresowaną korzystnym dla płatnika składek rozstrzygnięciem przedmiotowej sprawy, tym samym złożone przez nią zeznania nie mogły mieć w ocenie sądu odwoławczego przesądzającego znaczenia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny uznał, iż sąd pierwszej instancji ocenił zebrany w sprawie materiał prawidłowo, z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c., co znalazło wyraz w treści pisemnego uzasadnienia wyroku. Chybiony jest zatem zarzut naruszenia powyższego przepisu

w sposób wskazany w apelacji. Podkreślić należy, że sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego; taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonania sądu, jego wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto winna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wiążąc ich moc i wiarygodność – odnieść je do pozostałego materiału dowodowego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., w sprawie II UK 685/98). Zdaniem Sądu Apelacyjnego, tak właśnie procedował Sąd Okręgowy w rozpoznawanej sprawie, stąd odmienny pogląd wyrażony w apelacji nie jest zasadny.

Odpowiadając na podniesiony przez płatnika składek zarzut naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 232 k.p.c. (poprzez uznanie, że organ rentowy wykazał nieważność całej umowy o pracę lub jej poszczególnych zapisów w zakresie miejsca świadczenia pracy ubezpieczonych, w sytuacji gdy organ rentowy nie zaoferował na tą okoliczność żadnego dowodu, a jego twierdzenia ograniczyły się jedynie do zacytowania

w odpowiedzi na odwołanie wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 30 września 2016 r., sygn. akt III AUa 655/16), Sąd Apelacyjny wskazuje, iż nie budzi wątpliwości dopuszczalność dokonywania przez organ rentowy kontroli i zakwestionowania wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne, jeżeli okoliczności sprawy wskazują, że została ona ustalona na podstawie uzgodnień sprzecznych z prawem, zasadami współzycia społecznego lub zmierzającej do obejścia prawa (art. 58 k.c.). Sąd Apelacyjny zważył, iż w treści uzasadnień zaskarżonych decyzji z dnia 29 maja 2017 r. organ rentowy w sposób szczegółowy wyjaśnił dlaczego uznał, że wykonywana przez zainteresowane praca w charakterze opiekunek była realizowana w ramach podróży służbowych oraz wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia. W ocenie Sądu Apelacyjnego organ rentowy wykazał, że ubezpieczone w istocie pracowały w Niemczech, art. 232 k.p.c. uznać należy zatem za chyby.

W odpowiedzi na zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy prawa materialnego, tj. art. 77⁵ § 1 k.p. (przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niezastosowanie, poprzez kwalifikację zadań zleconych przez płatnika składek ubezpieczonym jako pracę świadczoną za granicą, a nie podróż służbową), przede wszystkim wskazać należy, iż kwestia wyjaśnienia wykładni art. 77⁵ § 1 k.p., tj. definicji podróży służbowej została

w uzasadnieniu Sądu Okręgowego szczegółowo omówiona i Sąd ten dokonał właściwej

i pełnej analizy treści tego przepisu w kontekście niniejszej sprawy. Orzekający sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko zaprezentowane przez sąd pierwszej instancji

w tym zakresie. Tym niemniej należy wskazać, że zagadnienie pojęcia podróży służbowej, z uwagi na rozbieżności interpretacyjne w judykaturze, było wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Obecnie przeważa wykładnia przyjęta w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., w sprawie II PZP 11/08 (OSNP 2009/13-14/166, M.P.Pr. 2009/5/251-255), w której podkreślono, że podróż służbowa nie jest tym samym, co wykonywanie pracy. Polecone pracownikowi do wykonania w podróży służbowej zadanie służbowe różni się od pracy „określonego rodzaju”, do wykonywania, której pracownik zobowiązuje się w stosunku pracy (art. 22 § 1 k.p.). Przepis art. 77⁵ § 1 k.p. wskazuje na incydentalny, tymczasowy i krótkotrwały charakter podróży służbowej. Ze względu na przedmiot podróży służbowej istotne jest to, że pracownik ma wykonywać czynności pracownicze wyznaczone do zrealizowania

w poleceniu pracodawcy, które nie powinno należeć do zwykłych, umówionych czynności pracowniczych (podobnie: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1998 r., sygn. akt III ZP 20/97, OSNAPiUS 1998 nr 21, poz. 619, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 marca 2009 r., sygn. akt II PK 210/08, OSNP 2010 nr 19-20, poz. 233, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., sygn. akt II UK 205/13 i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2014 r., sygn. akt II UK 216/13).

Istotnym elementem oceny w przedmiotowej sprawie było zatem ustalenie, czy zainteresowane miały do wykonania polecone zadanie w podróży służbowej, które to

w zakresie ich obowiązków stanowiło zjawisko nietypowe, okazjonalne, czy też wykonywały swoją pracę przez dłuższy czas w innym miejscu, tj. za granicą, niż zapisane było to w umowie o pracę lub innym dokumencie (patrz: wyroki Sądu Najwyższego:

z dnia 22 lutego 2008 r. w sprawie I PK 208/07, z dnia 3 grudnia 2009 r., w sprawie II PK 138/09, z dnia 4 marca 2009 r., w sprawie II PK 210/08). Pamiętać należy, że zakres wyrażenia „miejsce wykonywania pracy” (art. 29 § 1 pkt 2 k.p.) jest szerszy niż zakres pojęciowy nazwy „stałe miejsce pracy” (art. 77⁵ § 1 k.p.), czyli miejsce, w którym pracownik przez dłuższy czas systematycznie świadczy pracę. Powyższe należy uzupełnić zatem o rozważania dotyczące określenia miejsca wykonywania pracy, zawarte

w uzasadnieniu uchwały Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 r., w sprawie III PZP 3/11 (OSNP 2012/1-2/3, LEX nr 844642, (...) Biul.SN 2011/7/26). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy odniósł się także do w/w uchwały w sprawie II PZP 11/08, wskazując, iż przyjęte w tej uchwale stanowisko – choć mające zastosowanie bezpośrednio do

kierowców transportu międzynarodowego – prowadzi do ogólniejszego wniosku, że pracownik mający wskazany w umowie o pracę określony obszar jako miejsce wykonywania pracy, nie jest w podróży służbowej, jeżeli tego obszaru nie opuszcza.

Z interpretacji przepisu art. 77⁵ § 1 k.p. wynika zatem wprost, że podróż służbowa ma stanowić coś wyjątkowego w całokształcie obowiązków pracownika i sprowadzać się do wykazania określonego przez pracodawcę zadania. Celem podróży służbowej jest dotarcie do miejsca wykonywania zadania celowego przez pracownika, które znajduje się poza wynikającym z umowy o pracę miejscem stałego świadczenia pracy. Nie jest jej celem stałe wykonywanie pracy w tej miejscowości, lecz jedynie czasowe wykonywanie zleconego zadania służbowego. Zadanie to musi być przy tym skonkretyzowane przez pracodawcę i nie może mieć charakteru generalnego, podróż służbowa nie jest bowiem tym samym co wykonywanie pracy umówionej przez strony.

W konsekwencji Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko sądu pierwszej instancji, że zainteresowane R. C., E. Ż. oraz E. B. nie odbywały podróży służbowych. Jak ustalił bowiem Sąd Okręgowy, w niniejszej sprawie zainteresowane większość pracy wykonywały na terenie Niemiec, a podróż do miejsca wykonywania pracy była dla nich drogą do pracy, a nie podróżą w celu wykonania zadania sporadycznego. Na terenie Niemiec ubezpieczone realizowały zwykle, umówione z pracodawcą czynności, tu też znajdowało się ich stałe miejsce wykonywania pracy opiekuna. W takiej sytuacji nie można było przyjąć, że zainteresowane pracowały za granicą w ramach podróży służbowej, ponieważ w rzeczywistości były oddelegowane do pracy na terenie Niemiec. Wykonywanie stałej pracy określonej w umowie o pracę nie może odbywać się w ramach podróży służbowej, tym samym instytucja podróży służbowej w niniejszej sprawie nie mogła mieć zastosowania.

Co do zarzutu dotyczącego naruszenia art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. w sytuacji, gdy koszty zastępstwa procesowego powinny być przyznawane według § 9 pkt 2 tego rozporządzenia, względnie § 9 pkt 2 w zw. z § 20 tego rozporządzenia, stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie sąd pierwszej instancji prawidłowo określił wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych pełnomocnikowi organu rentowego, naliczając je od wartości przedmiotu sporu na podstawie § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.), w myśl uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt III UZP 2/16, wciąż obowiązującej na dzień wniesienia odwołania przez płatnika składek.

Wskazać należy, że w niniejszej sprawie płatnik składek złożył odwołanie od decyzji organu rentowego w dniu 11 lipca 2017 r., tj. przed zmianą przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, które nastąpiło z dniem 13 października 2017 r. (Dz.U. z 2017 r., poz. 1799). Do dnia 13 października 2017 r. § 9 ust. 2 rozporządzenia stanowił, iż „Stawki minimalne wynoszą 180 zł w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego.” (Dz.U. z 2016 r., poz. 1667). Zwrócić należy uwagę, że na gruncie wskazanej wyżej regulacji – obowiązującej do dnia 13 października 2017 r. – wciąż aktualna pozostawała uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt III UZP 2/16 (Lex nr 2071356), która to rozstrzygała kwestię, które przepisy o kosztach zastępstwa procesowego bierze się pod uwagę przy ustalaniu wynagrodzenia profesjonalnych pełnomocników w sprawach o ustalenie istnienia bądź nieistnienia stosunku ubezpieczenia społecznego lub jego zakresu (o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego; o podleganie ubezpieczeniom społecznym). Sąd Najwyższy przyjął, że w tego typu sprawach do niezbędnych kosztów procesu zalicza się wynagrodzenie reprezentującego stronę radcy prawnego lub adwokata, biorąc za podstawę zasądzenia opłaty za jego czynności z tytułu zastępstwa prawnego stawki minimalne określone w § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.). Od dnia podjęcia tej uchwały wysokość wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w sprawach o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego lub o podleganie ubezpieczeniom społecznym była zatem uzależniona od wartości przedmiotu sprawy.

W ocenie sądu odwoławczego, w sprawach, w których wniesiono odwołanie od decyzji ustalającej obowiązek ubezpieczenia oraz określającej wymiar składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne stawki minimalne wynagrodzenia radcy prawnego zastępującego stronę w procesie ustala się według § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości (tak Sąd Apelacyjny w Szczecinie w postanowieniu z dnia 23 listopada 2016 r., sygn. akt III AUz 66/16, LEX nr 2193064).

Przedmiotowa sprawa dotyczy ustalenia wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, z kolei składki od podstawy wymiaru nie są świadczeniami pieniężnymi z ubezpieczenia społecznego, lecz świadczeniami na to ubezpieczenie, dlatego też w niniejszej sprawie podczas orzekania przez sąd pierwszej instancji nie mógł mieć zastosowania przepis § 9 ust. 2 powoływanego rozporządzenia. W rozpoznawanej sprawie możliwe było zatem ustalenie stawki wynagrodzenia radcy prawnego według ogólnej zasady ustalania wynagrodzenia od wartości przedmiotu sprawy, wyrażonej w § 2 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. W tym miejscu wyjaśnić należy, że uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2016 r. miała zastosowanie w niniejszej sprawie aż do zakończenia postępowania w pierwszej instancji (§ 21 rozporządzenia). Na marginesie wskazać należy również, że uchwała ta została podjęta na gruncie stosowania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., jednak należało ją również stosować w razie zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w sprawach wszczętych w danej instancji w czasie obowiązywania m.in. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1667). Zaznaczyć należy, że Sąd Najwyższy nadał uchwale z dnia 20 lipca 2016 r. moc zasady prawnej oraz ustalił, że przedstawiona wykładnia wiąże od dnia jej podjęcia. Uchwała utraciła moc prawną wraz z dniem wejścia w życie – od dnia 13 października 2017 r. – regulacji zmieniających rozporządzenia w sprawie opłat za czynności profesjonalnych pełnomocników, tj. radców prawnych oraz adwokatów, które to jednoznacznie przesądziły, że w sprawach o świadczenia pieniężne z ubezpieczenia społecznego i zaopatrzenia emerytalnego oraz w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniom społecznym stawki minimalne wynoszą 180 zł (§ 9 ust. 2).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił wysokość kosztów zastępstwa procesowego pełnomocnika organu rentowego w oparciu o § 2 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w wersji obowiązującej w okresie 27 października 2016 r. – 12 października 2017 r.

Mając zatem na uwadze powyższe rozważania oraz przedstawioną ocenę prawną sporu, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację płatnika składek jako nieuzasadnioną.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 k.p.c., zgodnie z wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, a także art. 102 k.p.c., mając na względzie, że decyzje ZUS dotyczyły wielu zainteresowanych, przy takim samym stanie faktycznym. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego należnych organowi rentowemu ustalono na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

SSO del. Gabriela Horodnicka - SSA Beata Górska SSA Barbara Białecka

Stelmaszczuk